

Evanghelia după Ioan - Capitolul 2

»A treia zi« - așa începe capitolul 2. Dacă mai privim o dată în urmă, a fost o a doua ziua, în care Isus a găsit pe Filip, și a fost prima zi, în care Andrei și ucenicii lui au recunoscut în Isus punctul central de atracție și de strângere. Dacă studiem aceste evenimente în sensul lor simbolic, putem spune că prima zi este ziua în care Biserica va fi adunată la Hristos; ziua a doua este ziua în care El ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Împărat peste Israel va fi recunoscut de către o rămășiță credincioasă din Israel; ziua a treia corespunde Împărăției de o mie de ani, când bucuria și pacea vor fi prezente, ca roadă a domniei Fiului Omului, care va fi atunci pus peste toate lucrurile.

În Cana a avut loc o nuntă, iar Isus a luat parte la ea, fără ca vre-o slavă oarecare exterioră să atragă atenția asupra prezenței Sale. Ucenicii Săi și mama Lui erau și ei acolo. Curând însă, prin răspunsul dat mamei Lui, a arătat că El era Cel care hotăra derularea evenimentelor de acolo, și nu ea. Totodată El arată clar că încă nu venise ceasul Lui – nici ora suferințelor Lui, și nici ora proslăvirii Lui, când »toate« lucrurile Îi vor fi supuse. Totuși, curând El va descoperi slava Sa, făcând cunoscută puterea Sa asupra apei și făcând din ea ceea ce a vrut. El a transformat apa de curățire în vin al bucuriei. Acesta a fost începutul minunilor și semnelor Sale, și acest prim semn a fost o referire la împlinirea lucrării Sale. Bucurie de durată nu se poate avea decât în baza curățirii făcute de El și veselie care va însoți Israelul curățit în ziua nunții lui va fi partea cea mai bună a lui. »Vinul cel bun« va fi păstrat până în ziua aceea. Acest semn, care a descoperit slava Sa, a întărit credința ucenicilor și poate să ne întărească și pe noi în credință.

După un scurt timp petrecut în Galileea, Domnul S-a suit la Ierusalim, la sărbătoarea Paștelui. Toate acestea au avut loc înainte ca Ioan să fi fost aruncat în temniță, și de aceea înainte ca Isus să-și fi început lucrarea publică propriu-zisă, așa cum este relatată ea de ceilalți evangheliști. De aceea scena de la templu descrisă aici trebuie să fi avut loc la începutul lucrării Sale. Când a intrat în templu, El stătea în mijlocul vieții iudaice aparent evlavioase, iar aici, unde îi simțea pulsul, s-a arătat cel mai mult cât de necesară era lucrarea de curățire. Casa lui Dumnezeu, a Tatălui Său, au transformat-o într-o casă de negustorie, un loc de afaceri și de câștig lumesc.

Aceasta ilustrează cum rânduielele bune ale Legii puteau fi falsificate și în cazul de față chiar stricate, ca să slujească intereselor obsedante de afacere ale oamenilor. Deuteronomul 14,22-26 dădea indicații clare cu privire la acest punct, și probabil ei au încercat să se îndreptățească spunând că fac ceea ce Legea le permitea. Desigur Legea spunea ca ei să aducă banii lor și să cumpere ce aveau nevoie, dar nu aproba practicile lor avariste, de transformare a Casei lui Dumnezeu într-un loc de câștigat bani. Asemenea practici observăm și în zilele noastre, ca de exemplu locurile de pomenire ale moaștelor cu locuri de vânzare în apropiere, unde cei ce cred în astfel de locuri pot cumpăra lumânări și tot felul de accesorii la prețuri destul de ridicate.

În timpul acela Domnul a recunoscut Templul ca fiind Casa lui Dumnezeu, și cât de plin de râvnă a fost El pentru Templu. Nimeni nu a putut să-I stea împotrivă și nici să se împotrivescă loviturilor Lui de bici, făcătorii de rele trebuind să părăsească locul, chiar dacă numai pentru un timp. Cu toate acestea iudeii au pus sub semnul întrebării comportarea Lui și au cerut un semn de la El, ca și cum comportarea Sa autoritară nu ar fi fost un semn suficient. În răspunsul Său, Domnul le-a dat marele semn al morții și învierii Sale, chiar dacă a fost într-o vorbire simbolică. Templul, ca Locuință a lui Dumnezeu, va fi curând înlocuit prin El Însuși. Trupul Său era un Templu mult mai minunat decât acela care stătea pe muntele Moria. Cuvântul a locuit în carne printre noi, și de aceea »Dumnezeu era în Hristos« într-un sens mult mai profund și intim. Plinătatea dumnezeirii locuia în El. Templul a avut un anumit rol în Israel, dar acum El va prelua acest rol într-un fel absolut nou.

Chiar de la începutul acestei Evanghelii Domnul este privit ca fiind respins. Vrăjmășia de moarte față de El o consideră Isus aici ca fiind deja prezentă. Cuvintele Sale sunt o prorocie, că ei Îl vor prinde ca să-L omoare, că ei, în măsura cât va depinde de ei, vor distruge templul trupului Lui. Ei Îl vor dărâma, iar El Îl va reconstrui în trei zile. Să observăm cum spune El că va face aceasta. Desigur, este adevărat că Dumnezeu L-a înviat din morți, dar El vorbește și în

capitolul 10, că El are putere să-Și reia viața. Aceasta corespunde caracterului acestei Evanghelii, care Îl prezintă ca fiind Cuvântul, Cel care era Dumnezeu și care a devenit carne. Învierea Sa a fost semnul cel mai mare pe care El l-a făcut.

Însă în momentele acelea nu L-a înțeles nimeni, nici măcar ucenicii Săi. Aceasta este o altă caracteristică a Evangheliei după Ioan. Permanent nu este înțeles, nici de prietenii Lui, și nici de dușmanii Lui. Abia după învierea Lui și după revărsarea Duhului Sfânt au înțeles ucenicii adevăratul sens al acestor lucruri. Dar nici aceasta să nu ne surprindă. Fiind Cuvântul devenit carne, ne va vorbi într-un limbaj omenesc, dar El va vorbi totodată despre acele lucruri sublime, pe care El, ca Fiu la pieptul Tatălui, le cunoaște. De aceea în ceea ce spune El sunt cuprinse taine pe care mintea omenească nu le cuprinde – adâncimi pe care numai Duhul Sfânt le poate descoperi.

Dacă Domnul a vorbit în simboluri despre învierea Sa, au fost unii ascultători care nu au înțeles cuvintele Sale, dar lucrările pline de putere pe care le-a făcut au exercitat influența lor asupra multora. Ultimele versete din capitolul 2 ne arată că minunea poate da naștere la un anumit fel de »credință«. Mulți din Ierusalim din vremea aceea erau de acord cu cuvintele devenite la modă »a vedea este credință«. Însă credința în lucrurile care se văd, și ca atare nu pot fi negate, nu este credința dată de Dumnezeu, cea care mântuiește. Ea nu este mai mult decât o convingere intelectuală, care pusă la încercare se prăbușește repede, așa cum vedem în capitolul 6, versetul 66.

Pentru moment situația în Ierusalim era lipsită de speranță, dar Isus privea în profunzime și evanghelistul se folosește de acest prilej ca să ne-o comunice. El face constatarea dublă, că Isus »cunoștea toți oamenii« și că El »știa ce era în oameni«. O afirmație asemănătoare face el în capitolul 6, 64; dar în capitolul nostru găsim primele dintr-o serie de astfel de observații similare care dovedesc atotștiința Domnului nostru și care corespund în totul caracterului acestei Evanghelii. Deoarece Isus cunoștea pe acești oameni, nu se încredea în ei. Cuvântul tradus prin *încredere*, este același cuvânt ca și cel din versetul anterior tradus prin *credință*. Dacă știm aceasta, atunci vom înțelege mai bine că adevărata credință nu este o simplă convingere spirituală, ci o predare personală în simplă încredere în Acela în care crezi.